

2014. február 4., kedd

P7_TA(2014)0061

A célravezető uniós szabályozás, szubszidiaritás és arányosság

Az Európai Parlament 2014. február 4-i állásfoglalása az uniós szabályozás célravezetőségéről, a szubszidiaritásról és az arányosságról – a jogalkotás minőségének javítása 2011-ben – 19. jelentés (2013/2077(INI))

(2017/C 093/03)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodásra ⁽¹⁾,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésnek a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló 2. jegyzőkönyvére, különösen annak 4., 6. és 7. cikkére,
- tekintettel az Európai Parlament és a Tanács illetékes szervezeti egységei között létrejött, 2011. július 22-i gyakorlati megállapodásra az első olvasatban elfogadott megállapodások esetében az EUMSZ 294. cikke (4) bekezdésének alkalmazásáról,
- tekintettel a jogalkotás minőségének javításáról – a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló 18. jelentésről (2010) szóló, 2012. szeptember 13-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel a jogalkotás minőségének javításáról, a szubszidiaritásról és az arányosságról, valamint az intelligens szabályozásról szóló, 2011. szeptember 14-i állásfoglalására ⁽³⁾,
- tekintettel a független hatásvizsgálatok biztosításáról szóló, 2011. június 8-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel a szubszidiaritásról és az arányosságról szóló bizottsági jelentésre (a jogalkotás minőségének javítása 2011. – 19. jelentés) (COM(2012)0373),
- tekintettel az uniós szabályozás célravezetőségéről szóló bizottsági közleményekre (COM(2012)0746 és COM(2013)0685),
- tekintettel az „Intelligens szabályozás – válasz a kis- és középvállalkozások szükségleteire” című bizottsági közleményre (COM(2013)0122),
- tekintettel „A kkv-kkal kapcsolatos intelligens szabályozás – Nyomon követés és konzultáció” című bizottsági szolgálati munkadokumentumra (SWD(2013)0060),
- tekintettel az „Intelligens szabályozás az Európai Unióban” című bizottsági közleményre (COM(2010)0543),
- tekintettel az intelligens szabályozásról szóló, 2013. május 30-i tanácsi következtetésekre;
- tekintettel a független érdekképviselőkből álló, adminisztratív terhekkkel foglalkozó magas szintű munkacsoport „Európa jobban is teljesíthet: az uniós jogszabályok lehető legkisebb terhet jelentő módon történő tagállami végrehajtásával kapcsolatos legjobb gyakorlatokról szóló jelentés” című, 2011. november 15-i jelentésére,
- tekintettel a Régiók Bizottsága 2013. május 30-i véleményére ⁽⁵⁾,
- tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
- tekintettel a Jogi Bizottság jelentésére és az Alkotmányügyi Bizottság véleményére (A7-0056/2014),

⁽¹⁾ HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

⁽²⁾ HL C 353. E, 2013.12.3., 117. o.

⁽³⁾ HL C 51. E, 2013.2.22., 87. o.

⁽⁴⁾ HL C 380. E, 2012.12.11., 31. o.

⁽⁵⁾ HL C 218., 2013.7.30., 22. o.

2014. február 4., kedd

- A. mivel az intelligens szabályozás menetrendje kísérlet a jogalkotás minőségének javítására, az uniós jogszabályok egyszerűsítésére és az igazgatási terhek csökkentésére irányuló erőfeszítések megszilárdítására, valamint arra, hogy megkezdődjön a bizonyítékokon alapuló politikai döntéshozatalra támaszkodó jó kormányzás, amelyben a hatásvizsgálatok és az utólagos ellenőrzések alapvető szerepet játszanak;
- B. úgy véli, hogy a nemzeti parlamenteknek is részt kell venniük az új szabályozás utólagos értékelésében, ami következőképpen segítené a Bizottságot a jelentések elkészítésében, és általában véve javítaná az európai kérdések nemzeti parlamentek általi értékelését;
- C. mivel a jogalkotás minőségének javításáról szóló 2003. évi intézményközi megállapodás már nem illeszkedik a Lisszaboni Szerződéssel létrehozott jelenlegi jogalkotási környezetbe, főként az uniós intézmények által a magyarázó dokumentumokra vonatkozó együttes politikai nyilatkozatok és az EUMSZ 294. cikkének végrehajtására vonatkozó titkársági szintű gyakorlati szabályok elfogadásakor alkalmazott rendszertelen megközelítés miatt;

Általános megjegyzések

1. hangsúlyozza, hogy az európai szinten előterjesztett és elfogadott jogszabályoknak egyszerűnek, eredményesnek és hatékonyaknak, könnyen érthetőnek és a tagállamok valamennyi hivatalos nyelvén hozzáférhetőnek kell lenniük, világos hozzáadott értéket kell nyújtaniuk, illetve a lehető legkisebb költségek mellett teljes mértékben meg kell valósítaniuk a bennük rejlő előnyöket; elismeri, hogy a gazdasági válság fokozott terhet ró a nemzeti közigazgatási erőforrásokra, és úgy véli, hogy a világos és könnyen átültethető jogszabályok létrehozása iránti elkötelezettség segítene a jogszabályok betartására kötelezett nemzeti hatóságok és magánszemélyek terheinek enyhítésében; hangsúlyozza, hogy az uniós intézmények feladata annak biztosítása, hogy a jogszabályok világosak és könnyen érthetőek legyenek, és ne rójanak felesleges adminisztratív terheket a polgárokra vagy a vállalkozásokra;
2. hangsúlyozza, hogy az új szabályok kkv-kra vagy nagyvállalkozásokra gyakorolt hatásának vizsgálata nem vezethet a munkavállalók között az őket foglalkoztató vállalkozás mérete szerinti megkülönböztetéshez, és a munkavállalók alapvető jogainak – többek között a tájékoztatáshoz és a konzultációhoz való jog, a munkakörülményeik, a munkahelyi jólétük és a társadalombiztosításhoz való jogaik – csökkenését sem vonhatja maga után, továbbá nem gátolhatja sem e jogok fejlesztését, sem a munkával összefüggő meglévő és új kockázatokkal szembeni munkahelyi védelmüket;
3. hangsúlyozza, hogy a jogalkotás során az uniós intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk a szubszidiaritás és az arányosság elvét;
4. emlékeztet azon korábbi észrevételeire, miszerint a Hatásvizsgálati Testület és a nemzeti parlamentek számos alkalommal megállapították, hogy a Bizottság hatásvizsgálatai nem vették kellőképpen figyelembe ezeket az elveket; ismételten csaldótsáát fejezi ki amiatt, hogy e bírálatok egy újabb éven át ismétlődtek;
5. úgy véli, hogy a jogalkotás minőségének javítását a többszintű kormányzás szellemében kell megvalósítani, azaz az EU, a nemzeti intézmények, valamint a helyi és regionális hatóságok általi összehangolt fellépés keretében;
6. ismételten felszólít arra, hogy a Lisszaboni Szerződéssel létrehozott új szabályozási környezet figyelembevételével, a jelenlegi legjobb gyakorlatok megszilárdítása és a megállapodásnak a minőségi jogalkotásra vonatkozó menetrenddel összhangban való korszerűsítése érdekében tárgyalják újra a jogalkotás minőségének javításáról szóló 2003. évi intézményközi megállapodást; javasolja, hogy minden új megállapodás rendelkezzen kötelező erővel és elfogadásuk az EUMSZ 295. cikke alapján történjen;
7. sürgeti a Bizottságot és a Tanácsot, hogy kezdjenek tárgyalásokba a Parlamenttel az EUMSZ 290. és 291. cikke megfelelő alkalmazásának kritériumairól; úgy véli, hogy ez a jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás felülvizsgálata keretében megvalósítható, hiszen e megállapodás így többek között ilyen kritériumokat is magában foglalhatja;
8. úgy véli, hogy a Bizottság által az elfogadott jogszabályok értékelésére és a terhek csökkentésére használt rendszerek eltérő elnevezései zavart keltenek és szükségtelenül bonyolultak; javasolja, hogy „a jogalkotás minőségének javítása” keretében fogadjanak el egy egységes elnevezést, és ismételten felszólít arra, hogy egyetlen biztos legyen felelős a kérdésért;
9. kéri a Bizottságot, hogy fokozza az arányosság elve alkalmazásának felülvizsgálatát, különösen az EUMSZ felhatalmazáson alapuló és végrehajtási aktusokról szóló 290. és 291. cikkének alkalmazása tekintetében;
10. úgy véli, hogy a demokratikus legitimitás növelése jegyében nagy figyelmet kell fordítani a korai előrejelző mechanizmusra;

2014. február 4., kedd

Szubszidiaritási mechanizmus a nemzeti parlamentek számára

11. rámutat arra, hogy míg a gazdasági és pénzügyi válság a szakpolitikák széles körének jobb összehangolását és az Unió hatásköreinek számos területen való megerősítését teszi szükségessé, elengedhetetlen, hogy továbbra is világosan érthető maradjon az Európai Unió többszintű kormányzási rendszerén belüli hatáskörmegosztás, valamint hogy a döntéseket átlátható vitát követően a megfelelő szinten, átlátható módon hozzák meg, a bürokratikus terhek csökkentésével;

12. hangsúlyozza, hogy az európai intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 2. jegyzőkönyvében rögzített szubszidiaritás és arányosság elvét, amelyek olyan általános jellegű elvek, melyek az intézményeket az uniós hatáskörök gyakorlása során kötelezik, azzal a kivétellel, hogy a szubszidiaritás elve nem alkalmazandó az Unió kizárólagos hatáskörébe tartozó területeken;

13. javasolja, hogy vegyék fontolóra a szubszidiaritás és az arányosság elvei betartásának értékelését lehetővé tévő megfelelő, uniós szintű feltételek meghatározását;

14. megjegyzi, hogy a 2. jegyzőkönyv formálisan is lehetőséget ad a nemzeti parlamenteknek arra, hogy véleményt nyilvánítsanak az uniós jogalkotónak arról, hogy valamely javasolt jogszabály nem felel meg a szubszidiaritás elvének, azaz hogy célkitűzései léptékük vagy hatásai miatt nem valósíthatók meg jobban az Unió szintjén, mint tagállami szinten;

15. felhívja a figyelmet a hatásvizsgálat – mint a jogalkotási folyamat során a döntéshozatali folyamatot támogató eszköz – kiemelkedő jelentőségére; hangsúlyozza továbbá, hogy ezzel összefüggésben gondosan mérlegelni kell a szubszidiaritással és az arányossággal kapcsolatos kérdéseket;

16. üdvözli a tagállamok parlamentjeinek fokozottabb részvételét az európai jogalkotási folyamatban, továbbá megjegyzi, hogy a nemzeti parlamentek egyre növekvő érdeklődést tanúsítanak a fenti elveknek az Unió intézményei általi megfelelő alkalmazása iránt; ezt jól tükrözi, hogy 2011-ben az Európai Parlamenthez 77 olyan indokolással ellátott vélemény érkezett, mely szerint a jogalkotási aktus tervezete nem egyeztethető össze a szubszidiaritás elvével, valamint 523 egyéb észrevétel érkezett jogszabálytervezetek érdeméről, míg 2010-ben csak 41 ilyen indokolással ellátott vélemény, illetve 299 ilyen észrevétel érkezett; hangot ad abbéli hajlandóságának, hogy folytassa és erősítse a nemzeti parlamentekkel való együttműködést és parlamentközi párbeszédet;

17. nyomatékosan hangsúlyozza a mind az Európai Parlament, mind pedig a nemzeti parlamentek által végzett parlamenti ellenőrzés fontosságát; javasolja, hogy a nemzeti parlamenteknek továbbra is nyújtsanak jelentős segítséget, hogy gyakorolni tudják ellenőrzési feladataikat; javasolja, hogy bocsássanak iránymutatásokat a nemzeti parlamentek rendelkezésére, amelyek segítségével megkönnyíthető a szubszidiaritás elvével való összhang értékelése;

18. hangsúlyozza, hogy a Bíróság az EUMSZ 263. cikke értelmében hatáskörrel rendelkezik arra, hogy felülvizsgálja a jogalkotási aktusok jogszerűségét a szubszidiaritás elvének való megfelelés tekintetében, és hogy a szubszidiaritás elve a hatáskörök uniós szintű gyakorlására vonatkozó politikai iránymutatásként szolgál;

19. ugyanakkor rámutat arra, hogy a Bíróság a Szerződések alapján hatáskörrel rendelkezik a „Szerződések vagy az alkalmazásukra vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértése” miatt benyújtott kereset elbírálására, és hogy az Európai Unióról szóló szerződés alapján a szubszidiaritás és az arányosság elvei is e rendelkezések közé tartoznak; megjegyzi, hogy következésképp az uniós aktusok érvényességének bírósági felülvizsgálata az ezen elveknek való megfelelés vizsgálatára is kiterjed;

20. hangsúlyozza, hogy a Bíróság, a C-176/09. sz. (Luxemburgi Nagyhercegség kontra Európai Parlament) ügyben 2011. május 12-én hozott ítéletében kijelenti, hogy „az arányosság elve megköveteli, hogy az uniós jog valamely rendelkezése által alkalmazott eszközök alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kítűzött célok megvalósítására, és ne haladják meg az azok eléréséhez szükséges mértéket”, valamint hogy „olyan területeken, ahol az uniós jogalkotó széleskörű jogalkotási hatáskörrel rendelkezik”, csak az e területen meghozott intézkedésnek a hatáskörrel rendelkező intézmények által elérni kívánt céllal kapcsolatos nyilvánvalóan alkalmatlan jellege lehet kihatással az ilyen intézkedés jogszerűségére, ami azonban nem mentesít az alól, hogy „az uniós jogalkotónak választását még ilyen jogkör birtokában is objektív megfontolásokra kell alapoznia, ezen túlmenően pedig a különböző lehetséges intézkedésekhez kapcsolódó korlátok értékelése során meg kell vizsgálni, hogy az elfogadott intézkedéssel elérni kívánt célok igazolhatnak-e az egyes gazdasági szereplőket érő, akár jelentős mértékű, kedvezőtlen gazdasági következményeket”;

21. megállapítja, hogy a szubszidiaritás elve a Szerződések megfogalmazása szerint az uniós fellépést azokon a területeken, amelyek nem tartoznak az Unió kizárólagos hatáskörébe, csak akkor engedi meg, „amikor és amennyiben a tervezett intézkedés céljait a tagállamok sem központi, sem regionális vagy helyi szinten nem tudják kielégítően megvalósítani, így azok a tervezett intézkedés terjedelme vagy hatása miatt az Unió szintjén jobban megvalósíthatók”, míg az arányosság elve értelmében az uniós fellépés sem tartalmilag, sem formailag nem léphet túl a Szerződésekben kítűzött célok eléréséhez szükséges mértéken; rámutat arra, hogy a szubszidiaritás és az arányosság egymással szorosan összefüggő, ám egymástól elkülönülő elvek: míg az előbbi azzal kapcsolatos, hogy megfelelő-e az uniós fellépés olyan területeken, amelyek nem tartoznak az Unió kizárólagos hatáskörébe, az utóbbi az uniós hatáskörök gyakorlásának általános

2014. február 4., kedd

szabályként a jogalkotó által meghatározott eszközök és célok közötti arányosságra vonatkozik; rámutat arra, hogy valamely jogalkotási aktus tervezetére vonatkozóan az arányosság vizsgálatára értelemszerűen a szubszidiaritásra vonatkozó vizsgálatot követően kerül sor, ugyanakkor a szubszidiaritás vizsgálata önmagában nem lenne kellően hatékony az arányosság vizsgálata nélkül;

22. megállapítja, hogy 2011-ben a Bizottságnak feltett parlamenti kérdések közül csak kevés (a több mint 12 000 kérdés közül 32) érintett a szubszidiaritás és arányosság elvének tiszteletben tartásával kapcsolatos kérdéseket;

23. felhívja a figyelmet arra, hogy 2011-ben a Bizottsághoz 64 indokolással ellátott vélemény érkezett a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló 2. jegyzőkönyv alapján, ami 2010-hez képest számottevő növekedést jelent; megjegyzi azonban, hogy a 64 indokolással ellátott vélemény a nemzeti parlamentekkel folytatott politikai párbeszéd keretében a Bizottságnak 2011-ben továbbított 622 véleménynek mindössze 10 %-át képviseli; felhívja a figyelmet továbbá arra, hogy egyetlen bizottsági javaslatra sem érkezett elegendő számú indokolással ellátott vélemény ahhoz, hogy beinduljon a jegyzőkönyv szerinti „sárga lapos” vagy „narancssárga lapos” eljárás; megjegyzi ugyanakkor, hogy a Bizottság javaslata (a kollektív fellépéshez való jognak a letelepedés szabadságával és a szolgáltatásnyújtás szabadságával összefüggésben való gyakorlásáról szóló tanácsi rendeletre, az úgynevezett Monti II. rendeletre irányuló javaslat) kapcsán első alkalommal 2012. május 22-én került sor „sárga lapos” eljárásra; hangsúlyozza, hogy a Bizottság a javaslatot nem a szubszidiaritás elvének megsértésére tekintettel vonta vissza, hanem mert úgy ítélte meg, hogy a javaslat a Parlament és a Tanács részéről valószínűleg nem fogja megkapni az elfogadásához szükséges politikai támogatást;

24. úgy véli, hogy a szubszidiaritás elvének ellenőrzési mechanizmusát úgy kell kialakítani és alkalmazni, hogy az európai és a nemzeti intézmények közötti együttműködés fontos eszköze lehessen; elégedettséggel állapítja meg, hogy a gyakorlatban ezt az eszközt a többszintű európai intézményrendszer különböző szintjei közötti kommunikáció és az együttműködő párbeszéd eszközeként használják;

25. aggodalommal jegyzi meg, hogy a nemzeti parlamentektől beérkezett egyes indokolással ellátott vélemények arra világítanak rá, hogy a szubszidiaritásra vonatkozó indokolás számos bizottsági javaslatban hiányos vagy egyáltalán nincs meg;

26. javasolja annak megvizsgálását, hogy mi okozza a nemzeti parlamentek hivatalos, indokolással ellátott véleményeinek csekély számát, és annak megállapítását, hogy ez arra vezethető-e vissza, hogy a szubszidiaritás elvét minden fél betartja, vagy pedig arra, hogy a nemzeti parlamentek az erőforrások hiánya vagy a túl rövid határidők miatt nem tudják érvényesíteni ezt az elvet; kívánatosnak tartja, hogy a Bizottság végezzen erre vonatkozó elemzést;

27. hangsúlyozza, hogy az európai intézményeknek lehetővé kell tenniük, hogy a nemzeti parlamentek elvégezhesék a jogalkotási javaslatok ellenőrzését, annak biztosítása által, hogy a Bizottság jogalkotási döntéseit a szubszidiaritás és az arányosság elve vonatkozásában az Európai Unióról szóló szerződés 2. jegyzőkönyve 5. cikkének megfelelően átfogó és részletes indokolással támassza alá;

28. ezzel összefüggésben megjegyzi továbbá, hogy a nemzeti parlamentek számára a szubszidiaritás és az arányosság elvének való megfelelés ellenőrzésére előírt jelenlegi határidőket gyakran nem tekintették elegendőnek;

29. úgy véli, hogy a jogszabálytervezetekre való reagáláskor az idő és az erőforrások tekintetében a nemzeti parlamentekre nehezedő nyomás hozzájárul az EU-n belül észlelt „demokratikus deficithez”;

30. emlékeztet korábbi, arra irányuló kéréseire, hogy nemzeti parlamentek által tapasztalt problémákat a meglévő mechanizmus működésének javítása érdekében részletesen vizsgálják meg; úgy véli, hogy kívánatos lenne feltérképezni e mechanizmus megerősítésének lehetőségeit, ami – a Szerződés esetleges jövőbeli felülvizsgálata keretében – több jogot biztosíthatna a nemzeti parlamenteknek; javasolja, hogy egy ilyen felülvizsgálat során mérleljenek, hogy szám szerint hány nemzeti parlamenti választ követően induljon meg ez az eljárás, kizárólag a szubszidiaritás vagy az arányosság elve adjon-e rá alapot, és milyen következményekkel járjon, hivatkozva különösen a „sárga lapos” eljárással kapcsolatos közelmúltbeli tapasztalatokra; véleménye szerint e kérdés megvitatása a nemzeti parlamenteknek biztosított hatáskörök fejlődésének hasznos állomása, mivel összehangolja az ellenőrzési jogkör gyakorlására irányuló ösztönzőket az európai szintű következményekkel;

31. úgy véli, hogy addig is számos kezdeményezést lehetne bevezetni az európai kérdések nemzeti parlamentek általi értékelésének javítása érdekében; így különösen:

— javasolja, hogy a Hivatalos Lapban közzétett jogalkotási aktusok mindig tartalmazzanak egy megjegyzést, amely tájékoztat arról, hogy mely nemzeti parlamentek reagáltak, és melyek vetettek fel aggályokat a szubszidiaritás elvével kapcsolatban;

— javasolja, hogy az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt 2. jegyzőkönyv 6. cikke alapján a nemzeti parlamentek által megküldött indokolással ellátott véleményeket késedelem nélkül továbbítsák a társjogalkotóknak;

2014. február 4., kedd

- javasolja, hogy dolgozzanak ki iránymutatásokat, amelyek felvázolják a szubszidiaritással kapcsolatos kérdésekre vonatkozó indokolással ellátott vélemények kritériumait;
- javasolja a nemzeti parlamentek mozgósítását annak érdekében, hogy végezzék el az általuk lefolytatott előzetes vizsgálatok és a Bizottság által véghezvitt utólagos vizsgálatok összehasonlító értékelését;

A jogalkotás minőségének javítása

32. úgy véli, hogy a jogalkotás minőségének javításával kapcsolatos kihívások tekintetében alkalmazott hatékony megközelítés – a jelenlegi és a jövőbeni jogszabályok tekintetében egyaránt – segíteni fogja az európai intézményeket abban, hogy a válságra reagáljanak; úgy véli, hogy az európai jogalkotás és a jogalkotási gyakorlatok reformja alapvető fontosságú eszköz az európai növekedés, a versenyképesség és a tisztességes munkahelyek megteremtéséhez;

33. üdvözli, hogy a Bizottság fokozott hangsúlyt helyez a szakpolitikai ciklusra, amelyben az európai jogalkotás kezdeményezési, hatásvizsgálatai, konzultációs, hatálybaléptetési, végrehajtási és értékelési szakaszait egy egységes folyamat részének tekintik; úgy véli ezzel összefüggésben, hogy a „gondolkozz először kicsiben” elvnek végig kulcsfontosságú elemnek kell lennie, továbbá hogy az új jogszabályok előzetes értékelését javítani kell, létrehozva ezáltal egy érthető és átlátható folyamatot a növekedés és a versenyképesség Európán belüli serkentése érdekében;

34. e tekintetben üdvözli az intelligens szabályozásról, illetve az uniós szabályozás célravezetőségéről szóló bizottsági közleményt, valamint a kkv-k számára legnagyobb terhet jelentő 10 jogszabályról szóló „Melyik az a tíz uniós jogszabály, amely a legnagyobb terhet rója a kkv-kra?” című bizottsági szolgálati munkadokumentumot; úgy véli, hogy e dokumentumok meggyőző előrelépést jelentenek a jogalkotás minőségének javítására vonatkozó menetrend terén, és a Parlament számos korábbi kérését tükrözik;

35. úgy véli, hogy e retorikai előrelépést most konkrét tettekkel kell alátámasztani; sürgeti ezért a Bizottságot, hogy terjesszen elő további konkrét javaslatokat az általános uniós szabályozási teher csökkentésére anélkül, hogy gyengítene a munkahelyi egészségvédelmet és biztonságot, és különösen, hogy:

- tegyen intézkedéseket a legnagyobb terhet jelentő 10 jogszabályról szóló konzultáció keretében a kkv-k által Európán szerte azonosított terhek mihamarabbi csökkentésére;
- új jogszabályok előterjesztésekor – adott esetben – növelje a mentességek és a kevésbé szigorú rendszerek alkalmazását a kkv-k és a mikrovállalkozások esetében, és tegye fokozottan kkv-baráttá az uniós közbeszerzési szabályokat;
- sürgősen hajtsa végre a célravezető és hatásos szabályozásról szóló (REFIT) 2013. október 2-i közleményében (COM(2013)0685) megállapított kötelezettségvállalásokat, és a jelenlegi jogalkotási ciklus végéig végezze el az értékeléseket a kulcsfontosságú szakpolitikai területeken, a helyi és a regionális hatóságokat érintő fő ágazatokra vonatkozó, a kormányzat valamennyi szintjéről kapott információkra is kiterjedően;
- törekedjen ambiciózusabban a munkahelyteremtésre és a növekedés megvalósítására az Unióban azáltal, hogy csökkenti a szabályozási költségeket a vállalkozások számára;
- készítsen éves jelentést a szabályozás javításának átfogó menetrendjéről, amelyben ismerteti a Bizottság által indított kezdeményezések tekintetében elért haladást és a megelőző 12 hónapban a Bizottság által elfogadott új javaslatokból adódóan a vállalkozásoknál felmerülő nettó költségeket és a társadalmi költségeket;

36. hangsúlyozza, hogy egyrészt a munkahelyi egészségvédelem és biztonság javítása, másrészt pedig a munkavállalók számára adott tájékoztatás és a velük folytatott konzultáció javítása két kulcsfontosságú tényező az európai gazdaság termelékenységének és versenyképességének megerősítésében; hangsúlyozza, hogy az e területeken érvényesített erős és megbízható szabályozás nem gátolja, hanem inkább segíti a növekedést;

37. úgy véli, hogy ha az érdekelt felek számára lehetőséget biztosítanak arra, hogy észrevételeket tegyenek a javaslattervezetekkel és az azokhoz kapcsolódó, nem végleges hatásvizsgálatokkal kapcsolatban, az javítaná a Bizottság által előterjesztett jogszabálytervezetek minőségét, és nem hosszabbítaná meg indokolatlanul az elfogadásra kerülő jogszabályok kidolgozási szakaszát;

38. emlékeztet továbbá arra, hogy a Parlament felkérte a Bizottságot, hogy nyújtson be a kiegyenlítő szabályozást végrehajtó javaslatokat, amelyek előírnák, hogy az újabb költségeket bevezető új jogszabályok elfogadását megelőzően azonosítsák az e költségekkel egyenértékű költségkiegyenlítéseket; megjegyzi, hogy az uniós jogalkotás nem jelenti automatikusan azt, hogy 28 nemzeti jogszabályt kell félredobni egyetlen uniós jogszabály érvényesítése érdekében, és azt sem, hogy az új európai jogszabály kisebb terhet jelent a megfelelő nemzeti jogszabályoknál; ezért sürgeti a Bizottságot, hogy komolyan vizsgálja meg ezt a javaslatot, és 2014-ig, és a jelenlegi parlamenti ciklus végéig terjesszen elő erre vonatkozó hatásvizsgálatot;

2014. február 4., kedd

39. sajnálatát felezi ki amiatt, hogy a Bizottság vissza szándékozik vonni az európai zártkörű társaság státúsumáról szóló javaslatát, amelyet a Parlament szorgalmazott saját kezdeményezésű jogalkotási jelentésében; kéri a Bizottságot, hogy konzultáljon a Parlamenttel, mielőtt visszavonna egy ilyen parlamenti jelentésen alapuló javaslatot;
40. hangsúlyozza az egyszerűsítés jelentőségét szabályozási környezet ésszerűsítésében, különösen a helyi és regionális hatóságok számára, ahol gyakran korlátozottak, illetve csökkennek a jogszabályok végrehajtására szolgáló erőforrások;
41. úgy értelmezi, hogy a túlszabályozás („gold-plating”) alatt azt a gyakorlatot kell érteni, amikor a tagállamok az uniós irányelvek nemzeti jogszabályokba való átültetése során túlmennék a minimális követelményeken; megismétli, hogy támogatja a szükségtelen túlszabályozással szembeni intézkedéseket, és ezért felkéri a tagállamokat, hogy túlszabályozás esetén magyarázzák el erre vonatkozó indokaikat;

Hatásvizsgálatok és európai hozzáadott érték

42. üdvözli, hogy a Bizottság hatásvizsgálatai megpróbálják széleskörűen és átfogóan lefedni a lehetséges hatásokat, de véleménye szerint a rendszert még számos tekintetben tovább lehetne erősíteni, például a területi dimenzióval (a nemzeti, regionális és a helyi hatóságokat érintő pénzügyi és igazgatási következményekkel) való kiegészítés által; e tekintetben biztatónak találja a Bizottság azon döntését, miszerint 2014 júniusáig naprakésszé teszi, egységes szerkezetbe foglalja és felülvizsgálja a hatásvizsgálati iránymutatásait, és fenntartja a jogot ahhoz, hogy az elkövetkező hónapokban részletes észrevételeket tegyen ezen iránymutatások lehetséges javításaival kapcsolatban; kitart amellett, hogy e hatásvizsgálatoknak – melyek alapvető jelentőséggel bírnak a közvélemény és a politikai álláspont kialakításában – fenn kell tartaniuk a többnyelvűség elvét;
43. kéri a Bizottságot, hogy elemezze a hatásvizsgálatok elkészítéséhez alkalmazott módszertant annak érdekében, hogy megvizsgálja a javítás lehetőségeit a minőségi mutatók és a konzultációs folyamat általános lebonyolítása terén egyaránt, különös tekintettel az érintett érdekelték közreműködésére;
44. úgy véli, hogy a Bizottság által közzétett hatásvizsgálatnak és a biztosi testület által elfogadott jogalkotási javaslat tartalmának teljes összhangban kell lennie; kéri a biztosi testület által módosított javaslatra vonatkozó hatásvizsgálatok automatikus frissítését, hogy tükrözzék a biztosok módosításait;
45. felszólítja a Bizottságot a Hatásvizsgálati Testület szerepének és függetlenségének megerősítésére, és különösen arra, hogy csak e testület kedvező véleménye mellett jóváhagyott jogalkotási javaslatokat véglegesítsen és terjesszen elő; sürgeti a Hatásvizsgálati Testületet, hogy vegye igénybe a szociális partnerek szakértelmét;
46. úgy véli, hogy a jelenlegi felelősségi nyilatkozat, amely szerint a Bizottság hatásvizsgálata „csak az összeállításában részt vevő bizottsági szervezeti egységeket köti, és nem kötelezi el a Bizottságot későbbi határozatainak végleges formája tekintetében”, rávilágít a jelenlegi rendszer egyik lényeges gyenge pontjára;
47. üdvözli a Parlamenten belüli pozitív fejleményt, amit a Hatásvizsgálatok és az Európai Hozzáadott Érték Igazgatósága képvisel; úgy véli, hogy a Parlament egészében következetes megközelítést kellene alkalmazni a hatásvizsgálatok megvitatásával kapcsolatban; üdvözli, hogy a Hatásvizsgálati Igazgatóság rövid összefoglalókat dolgoz ki a bizottsági javaslatokhoz tartozó hatásvizsgálatokról, és véleménye szerint ezeknek alapvető részét kell képezniük a bizottságok jogalkotási javaslatokról folytatott vitájának; javasolja, hogy a Parlament hatásvizsgálatai adott esetben terjedjenek ki a területi dimenzióra; arra kéri a Bizottsági Elnökök Értekezletét, hogy mérlegelje, miként hajtható végre legjobban ez az ajánlás;
48. emlékeztet arra, hogy a Parlament és a Tanács a hatásvizsgálatokra vonatkozó 2005. évi intézményközi közös megközelítésben elkötelezte magát amellett, hogy bármely érdemi módosítás elfogadását megelőzően hatásvizsgálatokat végezzenek, amennyiben azt helyénvalónak és szükségesnek látják a jogalkotási folyamat szempontjából; felszólítja a bizottságokat, hogy e kötelezettségvállalás végrehajtásakor vegyék igénybe a Hatásvizsgálati Osztályt;
49. emlékeztet továbbá a jogalkotás minőségének javításáról szóló 2003. évi intézményközi megállapodásra, és arra ösztönzi a Tanácsot, hogy a 2003. évi megállapodás szerinti kötelezettségeinek eleget téve haladéktalanul fejezze be az általa tett érdemi módosításokra vonatkozó hatásvizsgálatok lefolytatásával kapcsolatos saját mechanizmusának kialakítását;

2014. február 4., kedd

50. ragaszkodik ahhoz, hogy a Bizottság alaposan mérlegelje a saját kezdeményezésű jogalkotási jelentéseket kísérő, az európai hozzáadott értékre vonatkozó értékeléseket, és részletesen fejtse ki, hogy miért nem fogadja el vagy tartja fontosnak a Parlament által előterjesztett indokokat;

o

o o

51. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, valamint a nemzeti parlamenteknek.
